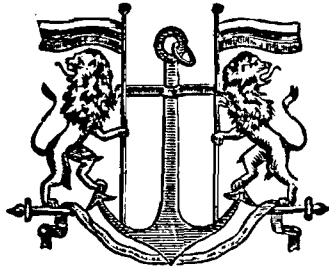

ВАРНЕНСКИИ ОБЩИНСКИИ ВЪСТНИКЪ

Излиза три пѣти въ мѣсеца,
обикновенно на 1, 10 и 20 числа.

Цѣната на вѣстника за година е
4 лева.
Отдѣлень брой 10 ст.

Писма, статии, пари и всичко що е за
вѣстника се праща до Градеко-Общинското
Управление въ Варна.

За обявления се плаща за редъ:

На първа страница . . . . . 15 стот
„ втора и трета страници . . . 10 „
„ четвърта страница . . . . . 5 „

ПРОГРАММА

ЗА

Тържественното отпразднувание 2-й Августъ, възшествието
на **Негово Царско Височество** на
Българский Прѣстолъ.

I.

Часа до 8¹/₂, прѣдъ обѣдъ, ще се отслужи Божествен-
ната литургия въ Съборната църква, гдѣто ще присѣжт-
ствуватъ граждани, чиновници, ученици и пр.

II.

Слѣдъ Божественната литургия на полето, задъ при-
морската градина, часа на 9¹/₂, ще се отслужи молебенъ
за дългоденствието на Негово Царско Височество, въ
присѣтствието на войската, чиновниците, учителитѣ, у-
ченицитѣ, духовенството и пр.

Слѣдъ молебена, ще има парадъ на войската.

III.

Вечерята, часа отъ 5, военната музика ще свири въ
Приморската градина, гдѣто ще има и освѣтление.

Всичкитѣ магазини и дюгени прѣзъ цѣлия день
да бждѣтъ затворени и окичени съ народни флагове, а
вечерята сжщитѣ, както и домоветѣ, да бждѣтъ освѣтлени.

Гр. Варна, 1 Августъ 1894 г.

Кметъ: **К. Ранковъ.**

Секретарь: **Д. Мутафовъ.**

ТЕЛЕГРАММА.*София, Министру Прѣдсѣдателю.*

Днесъ 27 Юлий, историческа дата за градъ Варна — празника за освобождението му отъ турското владичество прѣди 16 години, при голѣмо стечение на народъ, духовенството отслужи литургия въ съборната църква и молебень на площада прѣдъ казармата.

Присѣтствуваха Министра, Господинъ Радославовъ всички Началници на гражданскитѣ и военни власти и се произвѣде парадъ отъ мѣстний гарнизонъ.

По случай този паметенъ день за гр. Варна, честитъ се считамъ отъ страна на цѣлия Общински Съставъ и Варненскитѣ граждани да помоля Васъ да бждете тѣлесвателъ прѣдъ **Негово Царско Височество** Любимия ни Князь за ѡбрноподанническитѣ ни чувства и прѣданность къмъ Короната и династията.

Ползувамъ се при това, Господиве Министре, да заявя въ Ваше лице пълното довѣрие на Варненци въ настоящий кабинетъ за умното рѣководѣние работитѣ, слѣдъ 8 годишното неспособно управление страната.

Да живѣе **Н. Ц. Височество** и домътъ **Му** за напредътка и благото на България. № 5828.

На първообразното подписалъ,

Помощникъ Кмета: **К. В. Поповъ.**

ВАРНЕНСКО ГРАДСКО-ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ.Прѣписъ.**ПРИКАЗЪ**

№ 285

Гр. Варна, 22 Юлий 1894 год.

Подписанный Кметъ на Варненската Градска Община, като взехъ прѣдъ видъ, че мнозина отъ посѣтителитѣ на двѣтѣ Градски градини, мѣстни или надолше изъ други градове лица, посѣщаватъ тия послѣднитѣ съ своитѣ кучета, безъ да ги водятъ съ синджиръ или кашпче, вслѣдствие на което притѣкватъ цѣлѣята на градинитѣ, вѣщо което е нежелателно,—то глѣвъ основание чл. 88 пун. 4 отъ „закона за Градскитѣ Общини“,

Постановихъ:

Ст. I. Забранявамъ на лицата—посѣтители, да не влизатъ съ кучетата си въ градинитѣ и ако желае нѣкой да влезе въ градинитѣ съ куче, длъженъ е да го води съ синджиръ или кашпче; въ противенъ случай, съ неиспълнителитѣ на распорѣжданieto ми ще се постапи съгласно чл. 96 отъ сѣщий по горѣ законъ.

Ст. II. Грижата за изпълнението на тоя ми приказъ възлагамъ на Градскитѣ Санитарни Пристави.

Кметъ: **К. Ранковъ.**

Вѣрно, за Секретаръ: **Б. Бошковъ.**

Д-РЪ ПАСКАЛЕВЪ

извѣстява клиентитѣ си, че се прѣмѣсти въ Ш-й участъкъ на града, ул. „Панагюрска“, домъ № 13, срѣщу Българската Народна Банка.

3—2

ЗАКОНОПРОЕКТЪ

за

Повдиганието на коневѣдството и скотовѣдството въ България.*(Продължение отъ брой 24—25).*

Членъ 15. За насърчение мѣстнитѣ коневѣдци, особено на дрѣбнитѣ, Министерството на Войната, въ споразумѣние съ това на Търговията и Земледѣлието отваря спорѣдъ нуждитѣ на армията извѣстно число ремонтни депа, гдѣто ще да се отгледжатъ мѣстни млади и прѣдначени за ремонта на армията млади коне. Освенъ това при купуването на мѣстнитѣ коне отъ Военното Министерство на производителитѣ имъ се дава за насърчение едно добавочно възнаграждение отъ 10 % отъ цѣната на коня.

Членъ 16. Въ случай на война, жребцитѣ прѣдначени за отвъждане и удобрени за такива отъ Администрацията по коневѣдството, не се взематъ отъ реквизиционнитѣ комиссии.

Членъ 17. За записване на българскитѣ държавни, окръжни и частни чистокръвни жребци и кобили се държи при Министерството на Търговията и Земледѣлието една генеалогическа книга на българскитѣ чистокръвни жребци и кобили.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА.

Употрѣбление на частнитѣ жребци.

Членъ 18. Само тѣзи частни или общински жребци може да се пущатъ на кобили, които сѣ удобрени или позволени отъ специално съставенитѣ за прѣглежданието имъ отъ Министра на Търговията и Земледѣлието комиссии въ споразумѣние съ Окр. Постоянни Комиссии и които при това не сѣ носители на наследственни пороци.

Членъ 19. Частнитѣ жребци, които сѣ носители на наследственни пороци, както и тѣзи, които сѣ твърдѣ дрѣбни или нѣматъ никакви качества, се скопяватъ веднага слѣдъ прѣглежданието отъ Комиссията и въ нейно присѣствие, а въ краенъ случай отъ общинскитѣ кметове, които въ противенъ случай, попадатъ подъ наказанията прѣдвидени въ чл. 22 отъ настоящия Законъ

Членъ 20. Удобрѣнитѣ и позволени за пущание частни жребци, получаватъ по едно свидѣтелство, което има сила само за една година.

Членъ 21. Запретява се ходението съ селскитѣ кобили на млади и нескопени жребчета по възрастни отъ една и половина година на горѣ.

Членъ 22. Тѣзи, които употребяватъ или оставатъ да се употребяватъ жребцитѣ, за които се говори въ членъ 19, както и нарушителитѣ на чл. 21 се наказватъ съ глоба отъ 25-100 лева, а въ случай на приповтаряние глобата се удвоява.

Членъ 23. Наказватъ се съ глоби отъ 10 до 50 лева притежателитѣ, които сѣ пустяли кобилитѣ си съ недоброкачественни жребци, тамъ гдѣто е възможно да се пустяжтъ на доброкачественни държавни, окръжни, общински и частни удобрѣни и позволени жребци.

Членъ 24. Актове, за нарушение на чл. 19 и 21 отъ настоящия Законъ, може да съставятъ всичкитѣ агенти на администрацията по коневѣдството и общинскитѣ кметове.

ГЛАВА ПЕТА.

Общи распорѣждания.

Членъ 25. Расходитѣ по администрацията по коневѣдството, ремонтнието на държавния конезаводъ и складове за жребци, както и тѣзи по насърчение-

то на народното коневѣдство, ще се опрѣдѣлятъ всѣка година и съгласно изискванията на настоящия законъ, при съставяние на бюджета на Министерството на Търговията и Земледѣлието.

[Слѣдва]

Хроника.

На 25 число, Юлий мѣсець, слѣдъ обѣдъ се излѣ проливенъ дъждъ и се лѣ цѣли 40 минути като изъ ведро Дъждъ не бѣше ваяло въ Варна почти отъ Юний мѣсець насамъ, вслѣдствие което, лозята, — единственвия най-главенъ факторъ за прѣхраната на Варненското бѣдно работно население, — и всички други посѣви, като кукурузъ, бостани и др. т. бѣха почти на загиванне и ступавитѣ имъ изгубили бѣха всѣка надежда въ тѣхъ. Варна миналата година понесе на слабитѣ си плѣщи една ужасна стихия, която истрѣби почти буквално всѣка земледѣлческа производителностъ въ нея, и наставанието на дългата суша прѣвъ това лѣто бѣше иж хвърлило въ неопи-суемо отчаяние прѣдъ страшната перспектива на неминуемото икономическо разорѣние. Прѣдъ всѣкиго се рисуваха грознитѣ картини на сиромашията, — голата и гладна смъртъ на много бѣдни хорица, опустошенията изъ бѣдната работна масса на прѣдстоящата бѣспшадна зима, — Варненската зима, която много пѣти стига до ужасающаи размѣри... Но ето отъ нѣколко дена насамъ зеха да се задаватъ и лѣтятъ по небето дъждовити облаци, което показваше, че наскоро ще падне дъждець, и което малко поспокои всѣки сиромашъ. И дѣйствително дъждътъ скоро падна съ всичката си сила, вая повече отъ всѣки други пѣтъ, насити и прѣсти даже почвата и испълни на всѣкадѣ съ буйни порои. Отъ тѣзи порои станаха наистина нѣкси пакости въ града, испълниха се на 20—30 къщи хибитѣ, събориха се двѣ-три частни, не солидно направени жилища; — но ползата, която докара на града въ всѣко друго отношение, този силенъ, проливенъ дъждъ е въ висша степенъ капитална; — той спаси, както казахме, много бѣденъ работенъ свѣтъ отъ неопикуеми тѣгла и неволи.

Една историческа дата за градъ Варна.

На 27 й Юлий градъ Варна, както всѣга годна на тѣзи датѣ, прѣвъ цѣлия денъ бѣше окиченъ съ знамена и всички варненци бѣха празнично прѣмѣнене; сутрешта въ 10 часътъ се отслужи молебень отъ българското православно духовенство на открито поле, подъ раскошно украсенъ съ природна зеленина павилионъ, въ присѣствието на Господина Министра Радославова и при стечението на извъредно множество свѣтъ; вѣйската отъ мѣстния гарнизонъ дефелира слѣдъ молѣбена подъ звуковетѣ на военната музика; вечерта същата музика свири много до късно въ градската градина на тѣй нарѣчената частъ на града — „Муссалата“, която градина, бѣше блѣскаво освѣтлена, както и цѣлия градъ; хвърлиха се много фейерверки отъ разни мѣста на града, които прѣдставляваха очарователно зрѣлище въ въздушното пространство съ своята равновѣтностъ. Варненци днесъ единодушно празнуваха знаменитата за тѣхъ, историческа дата — първия денъ на своето освобождение, прѣди шеснадесетъ години, отъ турското владичество!

На 1878 година, 27 Юлий, рускитѣ освободителни войски за пръвъ пѣтъ вѣзнаха тържественно и побѣдоносно въ градъ Варна и го прѣвзеха отъ турцитѣ, съгласно св. Стефанския договоръ, безъ бой.

Подиръ нѣколко сражения при градъ Хаджи-Оглу-Паварджикъ (сега Добричъ) между двѣтъ неприятел-

ски войски, този посл. градъ се прѣвзе отъ рускитѣ побѣдоносни полкове, а турскитѣ и арабски орди, които го защищаваха, отдрѣгнаха се побѣдени на черноморския брѣгъ и се затвориха въ първокласната чудовищна Варненска крѣпостъ, гдѣто се прѣготвиха за отчаянна отбрана. Подиръ това рускитѣ военни сили цѣла година не се рѣшаваха да ги нападнатъ въ този послѣдния градъ, — едно, защото дѣното крило на тѣзи сили намѣри, безъ да очаква това серпозно, силепъ и непобѣдимъ отпоръ въ гр. Цѣвенецъ, отъ многочислената и добрѣ окрѣпена по околнитѣ височини на този градъ, орда на Османъ-паша. Това принуди руситѣ дълго врѣме да се застоѣтъ тамъ до гдѣто успѣжтъ да сгруппиратъ по-големи и по надеждни сили, съ помощта на които, а така също и съ помощта на дългото врѣме, — което отъ денъ на денъ се по-зле се отразяваше на обаденитѣ въ своитѣ ретуди и изложени на голѣми стѣсенния и лишения турски войски, — да прѣдолѣжтъ и съкрушѣтъ силитѣ на неприятеля и го принудятъ да имъ прѣдаде твърдинитѣ си и града Цѣвенецъ; да си отворятъ пѣтя на напредъ, прѣвъ Балкана, и тогава да се замовятъ съ расчистванието на второстепеннитѣ и третостепенни походни прѣпитетвия. Второ, не се рѣшаваха руситѣ да нападнатъ на Варна и иж прѣвзематъ съ сила още и поради чудовищната и непристъжна твърдина, съ своитѣ естественни стратегически пунктове околвръсъ, които искаха твърдѣ много човѣшки и материални жертви, безъ обаче да се прѣдвиджда нѣкакъвъ полскителенъ резултатъ отъ това.

За Варненската крѣпостъ едно русско военно лице, О. В. Игнатъевъ, което е участвувало въ Русско-Турската война прѣвъ 1877—1878 год. ето що казва: „Турцитѣ владѣха Варненската крѣпостъ цѣли 434 години, и прѣвъ послѣднитѣ десетки години, най-вече откато взеха да се готвятъ за послѣдната война, направиха иж първокласна непристъжна твърдина, съ всички най нови усъвършенствувания въ фортификационно отношение и обрѣнаха своята крѣпостъ въ силенъ, обширенъ укрепенъ лагеръ, като издигнаха цѣла мрѣжа твърдини, които се простиратъ почти десетъ километра вънъ отъ града и очакватъ съ безчисленно множество зивали орѣдия неприятеля. Така щото, ако въ войната на 1877—1878 год. дойдеше работата да се прѣвзема съ бой, несмѣтно количество човѣшка кръвъ би трѣбвало да се пролѣ.“ *)

И тѣй, Русия се страхуваше, види се, да не притърпи и тука, както при Цѣвенецъ, второ поражение, което можеше да докара на съвсемъ нежелателенъ край прѣдприетата отъ нея освободителна война, и при това, като имаше, вѣроятно, прѣдъ видъ и туй обстоятелство, че този градъ самъ по себе остава изолиранъ отъ всѣкадѣ, щомъ се прѣвземе Цѣвенецъ и се прѣгазятъ Балканитѣ; а по Черно-море турция иж бѣше страхъ да си служи съ своята флота, за да не би началницитѣ ѣ да иж продадѣтъ на руситѣ и да иж лишѣтъ съвсемъ отъ нея. А веднѣжъ остане ли Варна изолирана, турскитѣ войски, затворени въ нея, колкото и да сж многочислени, не ще смѣжтъ да напуснатъ крѣпостта и да излѣзатъ на открито да се биѣтъ, тѣй като не ще иматъ възможностъ да знаѣтъ числеността на обсадителитѣ си, и така, слѣдъ по вече или по-малко продължително врѣме, щѣтъ-вещѣтъ ще се привудятъ най-сетѣ да сложѣтъ орѣжнето си и да прѣдадѣтъ града доброволно. Може би впрочемъ да се е прѣдполагало и това, че съ продължение на врѣмето и други нѣкои обстоятелства биха ги принудели да направятъ това. И, дѣйствително, така и става най-подиръ.

Тѣй или инакъ, фактъ е, че почти цѣла година слѣдъ освобождението на цѣла Доброджа отъ турцитѣ, слѣдъ

*) Глѣдай „Нива“ отъ 1892 г.

освобождението на близките околни градове: Хаджи-Оглу Пазарджикъ (Добричъ), Каварна, Балчикъ, Провадия и пр. Варненскитѣ жители, обсадени въ града ведно съ турскитѣ и арабски войски и съ многочисленнитѣ мѣстни жители—турци, татари, цыгани и бежанци (гъчове) изъ источната частъ на турската империя, бѣха принудени да тържатъ безчовѣчнитѣ варварщини на азиятеца, да живѣятъ съвмѣстно съ своитѣ угнетители, оскърбителци, грабителци, обезчестители и убийци . . .

Когато най подиръ рускитѣ войски, подпомогнати отъ ромашкитѣ, разбиха Османъ-пашовитѣ орди въ Плъвевъ и подпомогнати отъ българскитѣ доброволни легиони, осуетиха пълкенинитѣ кроежи на Сюлейманъ-паша, поразихъ му пълчищата при Шипка и се спрѣха на св. Стефанъ, почти подъ самитѣ стѣни на Цариградъ,—едвама тогава (грѣ щастливъ день и за Варненци, день пълень съ надежда за близкото освобождение! Мнозина, вѣрваме да знаатъ, че въ св. Стефанския договоръ се прѣвидѣ и доброволното прѣдаване на много не прѣвзети още, а само обсадени, отъ рускитѣ войски, турски крѣпости, въ числото на които влизаше и града Варна съ своитѣ чудовищни, непристъпни твърдини. Обаче турскитѣ и арабски войски, които бѣха още пълни господари на града и тия непристъпни твърдини, почивали цѣла година, чувствуваха се много бодри и енергични и, като съзнаваха пълно своята почти непобѣдима мощъ—никакъ не имъ се щѣше да сложатъ безъ борба своето вѣнчание оржжие и, върѣки изричната султанска заповѣдъ отъ Цариградъ, правѣха си огушки, сплтайваха се и не вземаха рѣшително никакви мѣрки за неправданото на града и крѣпостта и освобождението на изстрадалото вече отъ неизказани мъки и неволи градско християнско население. Но това не бѣ за дълго; тѣ скоро бѣха принудени, отъ нечаяното нахълтване на рускитѣ полкове въ града, да се оттеглятъ единъ прѣкрасенъ день—27-й Юлий 1878 година—по море за Цариградъ. Тѣмо прѣди шестнадесетъ години, днесъ, на 27-й Юлий, потомцитѣ на „Али и Османа“, повелителитѣ на цѣлия Балкански Полуостровъ, за послѣденъ пътъ казаха и слѣдно „прости“ на брѣговетѣ на Евксинския пунктъ, които имъ бѣха дали почти цѣтъ-вѣковно гостопримство.

Горѣцитираното руско военно лице, Игнатѣвъ, ето какъ описва прѣвземанието на Варна и крѣпоститѣ ѣ отъ полковетѣ на 14-й Армейский корпусъ. „Първата крѣпостна врата, която прѣвзеха рускитѣ войски отъ турскитѣ, бѣше „Ибрамъ-Касу“. Прѣвъ нежъ кждѣ края на м Юлий 1878 год., съ отворени знамена, съ музика на чело и церемониаленъ маршъ тържественно влезнаха полковетѣ на 14-й Армейский корпусъ и завзеха ненадѣйно града и цѣлата крѣпостъ противъ желанието на турцитѣ, като ги принуждаваха по-скоро да очистятъ тѣзи крѣпостъ, съгласно св. Стефанския договоръ отъ 19 Февруарий 1878 год. При всичко че още въ началото на Юлий пристигна въ Варна отъ Цариградъ дивизионния генералъ Тахиръ-паша, за да ускори изпразняването на крѣпостта, обаче турцитѣ отъ день на день отлагаха изпълняването условията на прѣмирния договоръ, което и принуди руското военно началство да прибѣгне прѣдпазливо къмъ енергически притеснителни мѣрки, при пълно миролюбие и въздържане отъ каквито и да било спрѣквания“.

гр. Варна, 27-й Юлий 1894 год.

Холерата въ Петербургъ.

Холерата, която се появи въ Петербургъ на 19 Ювий настоящата година, вижда се да бѣде по-свирена и смъртоносна, отъ колкото онази, която е вър-

лувала прѣвъ послѣднитѣ двѣ 1892 и 1893 години. Отъ 19 до 23 Ювий т. г. е имало въ Петербургъ 80 души заболѣли отъ холера, отъ които 20 смъртни случая и остатъкътъ 60 испратени въ болницата на лѣчение.

По пататъшваритѣ ходъ на болѣетъта се показва въ слѣдующата таблица:

Огъ плад. 23 до пладнѣ 24 Юл.	имало	забол.; умрѣли; остав.
22;	19;	61.
24	25	39; 13; 87.
25	26	66; 17; 133.
26	27	89; 30; 184.
27	28	77; 35; 223.
28	29	111; 39; 287.
29	30	143; 54; 332.
30	1 Юл.	171; 50; 460.
1	2	218; 69; 576.
2	3	158; 69; 635.
3	4	196; 79; 713.
4	5	208; 82; 787.
5	6	197; 93; 813.
6	7	198; 101; 842.

Общото число на хмерическитѣ случаи въ растояние на 18 дена въ Петербургъ възлиза всичко на 1973 отъ които 770 умрѣли.

Х.

БОЯНКА

Кръстѣова Ив. Мирский

* 30 МАЙ 1888.

† 1 АВГУСТЪ 1894.

ОТЪ ВАРНЕНСКОТО ГРАДСКО-ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5873.

Гр. Варна, 29 Юлий 1894 год.

Варненското Градско Общнско Управление, вслѣдствие телеграммата на Господина Варненский Окръж. Управителъ, подъ No. 6449, честь има да съобщитъ за знание на прѣселенитѣ тужъ Котленца, че Окръжскитѣ власти нема да се прѣместятъ отъ Котелъ и че Правителството е общило да се труди за изгрозяването на града.

П. Кметъ: Д. Анковъ.

Секретарь: Д. Мугафовъ.

ПОКАНА

до кредиторитѣ на наслѣдството на Илия Шпилманъ.

Огъ страна на Импер. и Кралев. Вице-Консулство въ Варна, поканватъ се всички, които се считагъ кредитори на наслѣдственната масса на Илия Шпилманъ, домовладѣлецъ и вдовецъ, умрѣлъ въ Варна слѣдъ устно завѣщание, да се явятъ у канцеларията на това В. Консулство и прѣдставятъ, съ доказателствата си, каквито искания би имали, **на II Септември** 1894 г., часа на десетъ прѣди пладнѣ, лично или пъкъ до речений день съ писмено заявение. Който не би се съобразилъ съ тая покана, губятъ слѣдъ срока правото на искъ отъ наслѣдственната масса, ако тя се исчерпи съ исплащанията, освѣнъ когато нѣкой кредиторъ би ималъ заложно право.

№ 909, Варна, ^{27 Юлий}/_{8 Августъ} 1894 г.

Импер. и Кралев. Австро-Унг. Вице-Консулство като съждъ (М. П.).

2—1.